

## Arrest

nr. 231 643 van 22 januari 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.LOOPUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 november 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOPUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.*

*De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.*

*2. De minderjarige verzoekster diende op 10 juli 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.*

*Uit het administratief dossier blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die haar moeder ter staving van haar verzoek aanbracht.*

*In de bestreden beslissing, waarbij verzoekster haar verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat haar moeder een verzoek om internationale bescherming op 5 april 2018 indiende bij de Belgische asielinstanties. Het CGVS besloot op 19 december 2018 het verzoek van haar moeder niet ontvankelijk te verklaren omdat ze reeds internationale bescherming genoot in een andere EU-lidstaat (Malta). Haar moeder tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 december 2018. Haar beroep werd verworpen bij arrest nr. 223 276 van 26 juni 2019.*

*Op basis van de verklaringen van haar moeder en van de documenten in haar administratief dossier blijkt dat haar moeder in Malta op 22 februari 2014 internationale bescherming kreeg, met name de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals haar moeder aanhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarden de Maltese autoriteiten dat verzoekster als minderjarige dochter van haar moeder onder hetzelfde statuut als dat van haar moeder valt na haar geboorte in Malta op 8 september 2016. Aan het administratief dossier werd ook een document toegevoegd waarin duidelijk vermeld staat dat verzoekster en haar moeder genieten van de subsidiaire beschermingsstatus in Malta.*

*Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.*

*3. Waar verzoekster laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.*

*4. Verzoekster stelt dat: "II.2.2. Het louter toekennen van een beschermingsstatuut aan de minderjarige in kwestie is niet voldoende, dat dient ook nadien opgevolgd te worden ten einde te vermijden dat de minderjarig in België (of op vakantie in het buitenland) alsnog het slachtoffer zou worden van besnijdenis.*

*De verwerende partij is zich hiervan bewust, want op haar website staat te lezen <https://www.cgvs.be/nl/vrouwelijke-genitale-verminking> :*

*(...)*

### **Geen sluitende bescherming**

*De toekenning van de vluchtelingenstatus biedt niet noodzakelijk een afdoende bescherming voor het minderjarige meisje. In Europa kan er ook een risico op genitale verminking bestaan. De ouders van deze vervolging zijn vaak familieleden.*

*Om die reden heeft het CGVS een opvolgingsprocedure ingevoerd. Het CGVS wil er zich met de opvolgingsprocedure van vergewissen dat het kind geen VGV zal ondergaan na de erkenning van de vluchtelingenstatus.*

### **Opvolgingsprocedure**

*Vóór de betekening van de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus roept het CGVS de ouder(s) van het minderjarig meisje op.*

*Bij dit onderhoud informeert het CGVS de ouders*

- over de verantwoordelijkheid van de ouder(s) voor het kind
- dat vrouwelijke genitale verminking in België verboden en strafbaar is.

*De ouder(s) teken(t)(en) vervolgens een 'verbintenis op eer'. Hierdoor verbinden zij zich ertoe jaarlijks een medisch attest op te sturen dat bewijst dat hun dochter geen genitale verminking heeft ondergaan.*

### **Herziening van de vluchtelingenstatus**

*Als de commissaris-generaal ervan op de hoogte wordt gebracht dat de omstandigheden die hebben geleid tot de erkenning van de vluchtelingenstatus niet meer bestaan (als de dochter toch genitale verminking onderging), heeft hij de bevoegdheid om de vluchtelingenstatus die de ouders en de minderjarige dochter werd toegekend, te herzien en eventueel de vluchtelingenstatus in te trekken of op te heffen.*

*Als vastgesteld wordt dat een minderjarig meisje slachtoffer is geworden van genitale verminking, nadat zij in België is aangekomen, zal de commissaris-generaal hiervan het parket op de hoogte brengen*

*Aldus heeft de verwerende partij een ganse procedure uitgewerkt ten einde te voorkomen dat de minderjarige in kwestie, na toekenning van het vluchtelingenstatuut, alsnog daden van vervolging (lees: besnijdenis) zou ondergaan.*

*II.2.3. Nergens valt via internet informatie te vinden of ook Malta op dergelijke wijze te werk gaat, hetgeen doet vermoeden dat dit niet het geval is.*

*Het feit dat de verzoekende partij er louter over subsidiaire bescherming (en niet over de vluchtelingenstatus beschikt), doet ook al vermoeden dat de Maltese autoriteiten niet wakker liggen van de besnijdenisproblematiek bij minderjarigen of toch minstens geen effectief beschermingsbeleid hieromtrent ontwikkeld hebben."*

*De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, de beslissing getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" heeft genomen aangezien verzoekster reeds de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Malta. De commissaris-generaal heeft onderzocht of verzoekster elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij zich in Malta niet meer zou kunnen beroepen op de reeds verkregen internationale bescherming, in casu de subsidiaire beschermingsstatus, wegens het eventueel bestaan in Malta van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat in casu niet het geval blijkt te zijn. Gelet op het voorgaande is het feit dat het CGVS in België een dergelijk beleid voert/op een dergelijke wijze werkt irrelevant voor de beoordeling van verzoekster haar verzoek. Daarnaast maakt het feit dat de Maltese overheid geen dergelijk beleid zou voeren/op een dergelijke manier zou werken, op zich echter geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Waar verzoekster stelt dat: "In casu kan niet worden uitgesloten dat de verzoekende partij, onder druk van de Somalische gemeenschap, alsnog het slachtoffer wordt van besnijdenis.*

*Bij gebrek aan adequate opvolging in Malta kan de verwerende partij niet zomaar pretenderen dat het Maltees beschermingsstatuut in deze specifieke problematiek effectief is." De Raad merkt op dat verzoekster (bij monde van haar moeder) deze vrees voor een besnijdenis door de Somalische gemeenschap in Malta niet heeft aangehaald tijdens haar persoonlijk onderhoud. Bovendien volstaat haar voorgaand algemeen betoog niet om aan te tonen dat zij in Malta werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in Malta aan bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).*

*Waar verzoekster verwijst naar het document "Unicef "Female Genital Mutilation / Cutting: A statistical overview and exploration of the dynamics of change"", gevoegd aan haar verzoekschrift, merkt de Raad op dat dit document geen specifieke informatie bevat omtrent de praktijk van besnijdenissen door de Somalische gemeenschap in Europa.*

5. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Malta."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 oktober 2019, voert verzoekende partij aan dat zij in Somalië gevaar loopt om slachtoffer te worden van genitale verminking. Verzoekende partij stelt nog dat zij inderdaad een beschermstatus heeft gekregen in Malta maar dat het daar moeilijk is voor een vrouw met een kind.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij in Somalië gevaar loopt om slachtoffer te worden van genitale verminking, wijst de Raad er op dat haar verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoekende partij reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat. Verzoekende partij haar verwijzing naar haar vrees om slachtoffer te worden van genitale verminking in Somalië, is derhalve in geen geval dienstig daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij inderdaad een beschermstatus heeft gekregen in Malta maar dat het daar moeilijk is voor een vrouw met een kind, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 31 oktober 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Malta.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS